

Bakos András

Takarítás

Egyszerre, hosszan repedt a fal a némafilmen, mint a tojáshéj, ahogy a körmös markolókanál belevájt. Tető már nem volt a házon, világos volt az összes helyiség, benn a fal törmeléke valamilyen iszapban, ami az ablakon ömlött be, végig az egész faluban. Egy házat nem kellett csak elbontani. Onnan kihordták a bútorokat és mosták a szobákat tűzoltótömlővel. Sok értéke vesztett holmi vánszorgott a mocsokban, vastag szalámi vagy kiszáradt belsejű dísztek, a mozgásából nem lehetett megállapítani. Egy sárga papírfedelű könyv – a Rejtő-regények ilyenek az Albatrosz-sorozatban – közben kinyílt. Egy újság végig csukva bírt maradni. Tömött nejlonszatyor követte, beleszúrva két kötőtű. Az a lap talán a Fürge Ujjak, és akkor ez Magyarország. Azt lehetett hinni, ezzel vége, de a víz a tiszta padlót is verte tovább.

Nyúl

Mezei nyúl rohan előttem.
Le akar térni, eltűnni a sűrű
repcében, amit háló véd.
Nekirohan, a háló visszalöki.
Repül, földet ér, inal tovább.
Megint nekiugrik, ugyanúgy
járt. Fut egy darabon, aztán
nem akar tovább menni, ugrál
neki a hálónak. Ahogy elmegyek
mellette, zokogva veszi a levegőt.
Fél tőlem, fél attól a földúttól.
Arra vitt orvoshoz a nagyanyám
a bicikli csomagtartóján, mert
napszúrás ért krumpliszedés
közben. Beszélgetett, ne ájuljak el.
A vasúti átjárónál vizet kértem.
Ittam, elaludtam. Otthon ébredtem,
arra, anyám azt magyarázza,
most már nagyon kell rám vigyázni.
Akit így ért a nap, abban máskor
kárt tesz. Azt az utat kerestem, és
meg is találtam, amikor a gyakorlatról
hazaszöktem éjszakára. Anyám
éjfélkor fogott hozzá vacsorát főzni.
Hajnalban indultam vissza.

Egy üveg befőttet csomagolt,
hiába mondtam, nem kérem.
Azzal kellett visszalopózni
a táborba. Szorítottam, nehogy
zörögjön a zacskó, amibe tekerte,
de mindenki, a két ór is aludt.
Most futni járok arra. Nem
menekülök, nem is üldözök
senkit. Egyszer daraboltam
nyulat otthon. A vadásztól
vettük, anyám nyúlpörköltet
kért a kórházban. Este fogtam
hozzá, nem tudtam, hol kell
elvágni, a kést sem tudtam
rendesen megélezni. A pörkölt
reggelre készült el, anyám
evett belőle két falatot, aminek
örülni kellett, mert gyöngült.
Néha nem lehetett érteni, mit
mond, úgy sem, hogy a fülem
a szájához tartottam. Türelmesen
ismételte, mit kér, többször,
aztán elhallgatott, és inkább
megpuszilta az arcomat.